

περὶ παροχῆς ἀμνηστίας, ἐν 291, σ. 286–287.

«... νὰ εἰσθε ὅλοι ὑπερβέβαιοι, ὅτι ἅμα ὁποῦ ἀφήσετε τὰς πατέντας καὶ κατασταθῇτε ραγιάδες πιστοὶ καὶ εὐπειθεῖς, ὅλους θέλει σᾶς δεχθῇ ἀναμφιβόλως ἡ κραταιὰ βασιλεία...».

600

1806. Φιρμάνιον 9 Ἰουλίου, σ. Σελήμ Γ', περὶ τρόπου καταβολῆς φόρων τῶν Νοτίων Σποράδων, ἐν 370, σ. 344–345· πρβλ. καὶ ἐν 252, σ. 367.

601

1807. Διαταγὴ τοῦ Δεφτερδάρη τῆς Νέας Καταστάσεως, πρὸς τὸν ἀγᾶν τῆς Σύρου,

ὅτι διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ποσοῦ τῶν 7000 γροσίων ἐτησίως, ἦτο ἀπηλλαγμένη ἡ νῆσος πάσης ἐπεμβάσεως τοῦ καπουδὰν πασᾶ, ὡς καὶ τῶν διαφόρων μπέηδων, ἀστυνόμων, κλητῆρων καὶ ταχυδρόμων, ἐν 110, σ. 74–75.

602

1807. Ἐγκύκλιος πΚ. Γρηγορίου Ε', Ἰανουαρίου, ἐν 1, Α', σ. 205–210.

«... ἐκοίναμεν πρόπον, διὰ τὸ πατρικὸν μας χρέος, νὰ ἐκδόσωμεν τὸ παρὸν μας ἐκκλησιαστικὸν καὶ συμβουλευτικὸν γράμμα, ὅπου, κατὰ τὰς θεϊκὰς προσταγὰς, νὰ στερεώσωμεν... τὰ ἐν Χριστῷ τέκνα... εἰς τὸ πιστὸν ραγιαλίκι καὶ νὰ βεβαιώσωμεν ὅλους σας, ὅτι αὕτη ἡ κραταιοτάτη καὶ ἀνίκητος βασιλεία ἀγαπᾷ με κάθε τρόπον, αὐτοὶ οἱ πιστοὶ αὐτῆς ραγιάδες νὰ ἔχωσι τὴν τιμὴν, τὴν ἀνάπαισιν, τὴν ἡμερίαν καὶ τὴν κάθε καλὴν κατάστασιν καὶ τὴν διαφέντευσιν ἀπὸ παντὸς κακοῦ...».

603

1808. Μπουγιουρδί, Αὐγούστου, τοῦ καπουδὰν πασᾶ Ραμᾶς Ἀβδούλ πασᾶ, πρὸς προεστῶτας, ἐπιτρόπους καὶ λαὸν τῶν νήσων Πάτμου, Πολυκάκηνδρου, Μήλου, Κιμώλου, Σίφνου καὶ Κᾶσου,

ἐν 226, σ. 335–337.

(Χορήγησις ἀμνηστίας εἰς τοὺς βοηθήσαντας τοὺς Ρώσους).

604

1808. «Ἀβαντάριον» τῶν εἰς προῖκα διδομένων εἰς υἱόν, ἐν Σίφνω, ἐν 297, σ. 123–127. Τὰ ἐπ' αὐτοῦ σχόλια, αὐτόθι, σ. 109–123.

«... Καὶ ἂν ὁ υἱός μας φέρεται πρὸς τοὺς γεννήτοράς του, τοῦ λοιποῦ κατὰ τὸ προσῆκον υἱικὸν ἀπαραίτητον χρέος του, μέχρι τελευταίας ἡμῶν ἀναπνοῆς, νὰ μᾶς εὐχαριστῇ μὲ τὴν νουνεχῇ καὶ θεοφιλῇ πολιτείαν του, προικοδοτοῦντες καὶ τὰ λοιπὰ τέκνα μας, τῇ τοῦ ἀγίου

Θεοῦ βοηθεία, θέλει ἀπολαύσει καὶ ἄλλα ἕτερα κατὰ τὴν ἄφεσί μας, εἰδὲ καὶ ἄλλως, αὐτὰ ὅπου τοῦ γράφομεν εἰς τὸ παρὸν ἀβαντάριον, αὐτὰ εἶναι καὶ τὰ πρῶτα καὶ τὰ ὕστερα, καὶ ὁ Ἅγιος Θεὸς καὶ ἡ εὐχή μας νὰ τὸν ἀξιώσῃ νὰ τὰ προικοδοτήσῃ καὶ αὐτός, ὡς ἄνωθεν εἴπομεν, μυριοπλασίως εἰς τὰ τέκνα του . . .».

605

1808. Γραπτὰ ἔθιμα Φολεγγάνδρου, ἀπὸ 16 Αὐγ., ἐν 130, τ. 8, σ. 522. Ἐπίσης ἐν χφ. GEN 111 (60) 8.

« . . . εἰς τὸ ἐξῆς, ὅταν πωληθῇ κανένα προᾶγμα, σπῆτι, χωράφι, ἀμπέλι, δένδρα καὶ ὅμοια στεκούμενα καὶ ἀκίνητα, νὰ ἐρωτῶνται οἱ συγγενεῖς ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὰς ὅσοι εἶναι παρὼν εἰς τὸν τόπον ἐπάνω, παιδία, ἀδελφία, μεγάλα ἀνέψια, καὶ ἕως πρῶτα ἑξαδέλφια, καὶ νὰ τὰ πέρῃ ὁ πλέον συμμότερος συγγενής· ἀπὸ δὲ ὅσοι λείπουν εἰς ξενιτείαν, καὶ πωληθῇ προᾶγμα γονικόν τους, νὰ μὴν ἤμπορῇ ἄλλος τινὰς συγγενής νὰ τὸ πέρῃ, εἰ μὴ μόνον πατήρ, καὶ υἱὸς καὶ ἀδελφὸς μὲ τὸν ἀδελφόν, καὶ τινὰς ἄλλος μακροσυγγενής, καὶ τοῦτο εἰς διορίαν χρόνους πέντε, ἀναμεταξὺ δηλαδὴ τῶν πέντε χρόνων ἢ νὰ ἔρχεται, ἢ νὰ γράφῃ νὰ τὸ πέρῃ ἀκωλύτως· ἀπερνῶντας ὅμως ἢ ἄνωθεν διορία, νὰ μὴν ἔχῃ κανένα δικαίωμα, καὶ νὰ εἶναι πλέον αὐταὶ αἱ πωλήσεις ἀκαταζήτηται καὶ ἀδιάσπασται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἂν κατὰ καιρὸν ἤθελε φανῇ εἰς κριτὴν τὸ παρὸν μας, νὰ ἔχῃ τὸ κῆρος καὶ τὴν ἰσχύν, ὡς οὐσα τοπικὴ μας συνήθεια . . . Πρὸς τούτοις παρακαλοῦμεν τὴν κατὰ καιρὸν κρίσιν, ὁποίας τάξεως καὶ ἂν εἶναι, ὅπου ὅποιος ἤθελε κατῆθῃ κατὰ τὸν τόπον νὰ ἀνατρέψῃ τὴν παροῦσαν τοπικὴν μας συνήθεια, νὰ μὴ εἰσακούεται ὁ λόγος, ἀλλὰ νὰ κληρώσῃ αὐτὸς ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς κρίσεως, ὡς ἀναμέρτης τῆς τοπικῆς μας συνήθειας».

606

1808. Μπουγιουρτί, ἀπὸ 1 Ἰουνίου, Βελιδδὶν πασᾶ, βαλῆ τοῦ Μορέως, πρωτοτύπως ἑλληνιστί, ὑπὲρ τοῦ ἱατροῦ Αναστ. Τζιτζέλη, ἐν 210, σ. 378.

« . . . καθῆ, ἐφέντηδες τῶν καζάδων τοῦ Μορέως καὶ τῆς Λιβαδίας . . . βοῖβοδάδες, ταπίται, ἀγιάνιδες τῶν αὐτῶν καζάδων . . . πελουμπασίδες καὶ δερπεντζήδες τοῦ Μορέως καὶ τῆς Ρούμελης, προεστοὶ καὶ κοτζαμπασίδες τῶν καζάδων καὶ ἀπλῶς ὅλοι οἱ κατὰ τόπον πολιτικοί, διὰ τοῦ παρόντος ἡγεμονικοῦ πονγιοιουρτιοῦ δηλοποιουῦμεν πᾶσιν ὑμῖν, ὅτι ὁ ἐπιφέρων τὸ παρόν . . . Διὸ προστάζομεν ἀπαξάπαντας ὑμᾶς, γνωρίζοντες τὸν ἄνθρωπον ἐδικόν μας, νὰ τὸν δίδετε χεῖραν βοηθείας εἰς κάθε εὐλογοφανῇ καὶ δικαίαν ζήτησίν του, διαυθεντεύοντες καὶ φυλάττοντες τὸ εἰς Λιβαδίαν ὁσπήτιον καὶ φαμηλίαν του, ὅπου νὰ εἶναι ἀνενόχλητοι καὶ παρ' οὐδενὸς ἀπείρακτοι. Εἰσέτι καὶ ὁ ἴδιος διὰ νὰ εἶναι πάντῃ ἀκαταζήτητος καὶ ἀβλαβής ἀπὸ ἐσᾶς τοὺς πελουμπασίδες καὶ δερπεντζίδες τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μορέως, ὅταν πηγαίνῃ καὶ ἔρχεται εἰς τὸν δρόμον . . .».

607

1809. Διαταγὴ πΚ. Ἱερεμίου Δ', ἀπὸ 4 Ἰουνίου, πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Τήνου,

ἐν 111, σ. 497–499.

« . . . νὰ προσέχῃς τοῦ λοιποῦ καλῶς καὶ νὰ φροντίζῃς μόνον περὶ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ

